

”Vi är beredda på allt”

Manana, 19 år:

– Jag vill utbilda mig och bli journalist och skriva om viktiga saker. Jag skulle egentligen gått i skola i Libyen men jag kunde naturligtvis inte åka dit på grund av kriget.

Manana är 19 år och pratar mycket bra spanska.

– Jag vill försvara mitt land, visa människor att mitt land är ockuperat av Marocko. Nu finns varken jobb eller skola för mig här tyvärr, berättar Manana, där hon sitter i familjens lerhus. Det är kallt i öknen. Manana sveper in sig i en filt.

– En vanlig dag är lång. Jag vaknar vid åtta eller nio och dricker te och äter bröd. Sedan går jag till getterna och ger dem vatten och foder. Vi har tre getter och två killingar. De ger oss 25 dl mjölk per dag som vi blandar med vatten. Getterna äter matrester. Sen går jag hem och lagar lunch, ris, böner och linser. Ibland får vi pasta av biståndsorganisationer.

– Sen har jag siesta och besöker vänner. Så läser jag pappas böcker på arabiska, böcker om människor, litteratur och krig. Om jag lyssnar på musik så är det Shakira och Michael Jackson. När jag träffar mina kompisar pratar vi om våra drömmar om framtiden och skvallrar lite.

– Ibland kan jag se på TV – om det finns elektricitet. Vi har fyra kanaler Al Jazeera, Abu Dahbi, en sportkanal och vår egen SADR TV. Genom SADR TV fick vi se vad som hade hänt i Gdeim Izik till exempel och genom Al Jazeera får vi nyheter om vad som händer i andra delar av världen. SADR TV kan vi se på kvällen några timmar.

Alla västsahariska kvinnor, unga och gamla, är klädda i vackra ”saris”, melhafor, färgrika tygstycken utanpå sina jeans och tröjor. Manana är inget undantag.

– Det finns naturligtvis ett mode i vår klädedräkt melhafafa. De vackraste är vita. De kommer från Mauretania, Indien eller Pakistan.

– Om framtiden tänker jag så här: Först och främst vill jag ha ett självständigt Västsahara. För det andra vill jag studera och arbeta. Men allt beror på vad Marocko vill. Vill de ha fred? Eller vill de ha krig? Vi är beredda på allt.

Saida, 20 år:

Ingen känner till oss

– Jag vill att svenska ungdomar ska lära sig om vår situation. Jag vill att de ska komma hit. Nästan ingen känner till oss västsaharier, att det finns ett land som är ockuperat. Vi kan inte besöka vårt hemland. Vi kan nästan se det, men vi kan inte åka dit.

– Jag vill bli lärare, för jag vill hjälpa andra, säger Saida.

Saida är 20 år och född i flyktinglägren. Hennes föräldrar kom hit 1976, när de flydde undan de marockanska ockupanterna.

Familjerna är stora. Fyra bröder och fyra systrar har hon. Först gick Saida i skola i lägret Smara, men när hon var tolv år, 2003, reste hon tillsammans med 120 andra barn till Algeriet för att gå i skola där i sju år. Där läste hon franska men nu läser hon lite engelska och hjälper till i Smaras trädgård med administration.

Miriam, 22 år:

Jag vill se havet!

– Jag skulle vilja se havet och jag skulle vilja träffa mina släktingar i den ockuperade delen av Västsahara. Jag har varit i Spanien och där har jag sett havet på riktigt! Underbart! Välkomna hit till flyktinglägren, förresten!

Mariam är 22 år, gift och pratar engelska. Det har hon lärt sig i en liten amerikansk skola som drivs av en biståndsorganisation. Hon har bott hela sitt liv i flyktinglägren. Som så många andra unga kvinnor i lägren är hon ansvarig för familjens getter, hon städar och lagar mat. På kvällarna träffar hon vänner och dricker det söta, starka teet, som är en så viktig tradition för västsaharierna.

Sex år gick hon i skola i lägren och sedan ytterligare sex år i Algeriet. En av hennes bröder arbetar för den brittiska organisationen Landmine Action, som röjer minor och klusterbomber längs den 200 mil långa mu-

Nejla 22 år:

Jag vill studera politik

Nejla har många syskon, åtta stycken i åldrarna ett till 26 år. Efter sex år i skolan i Smara var hon ett år i Libyen men fick TBC och kunde inte fortsätta skolan.

– När jag var 14 år fick jag åka till Algeriet, men jag var senare tvungen att sluta skolan för att min mamma var gravid och jag var tvungen att hjälpa henne. Hon ville att jag skulle stanna i Algeriet och studera, men jag visste att hon behövde mig. Det

ren som delar Västsahara i två delar.

Som så många andra västsaharier var Najla som barn inbjuden till Spanien för att tillbringa en sommar i en spansk familj och komma bort från den 50-gradiga hetten.

– Jag hatar den marockanska polisen för att de tog mitt land.

– Soulthana Khaya är min idol, hon är militant och modig. Aminatou Haidar är min förebild. Hon är sjuk för att hon hungerstrejkade i en månad.

Soulthana Khaya förlorade sitt ena öga, när marockansk polis grep henne och andra västsahariska studenter 2007 i Marrakech, där de genomförde en fredlig manifestation för att informera marockanska studenter om Västsahara.

Aminatou Haidar satt i fyra år i ett hemligt fängelse på 80-talet utanför huvudstaden El Aaiún. Hon överlevde men lider fortfarande av sina skador. 2009 hungerstrejkade hon på flygplatsen på Lanzarote för att hon inte fick inresetillstånd till Västsahara. Hon vägrade nämligen att skriva ”marockan” som nationalitet.

var ett dilemma. Nu har jag studerat engelska i sex år på förmiddagarna. Jag vill studera politik, inte bli lärare eller tolk.

– Jag älskar den engelska skolan och arbetar där som assistent. Mina hjältar är Nelson Mandela och profeten Mohamed.

– Till alla svenska ungdomar vill jag säga: Var tacksamma för vad ni har. En del ungdomar är ledsna för vad de inte har. Jämför er med oss och var inte deprimerade för enkla saker. Tänk på mig till exempel:

– Jag kan inte fortsätta studera, kan inte besöka mina släktingar, får inte mjölk och grönsaker varje dag, alla kan inte odla. Jag kan aldrig äta glass. Om ni kan stödja oss, göra något för oss så gör det. Vi är födda här och vi fortsätter att leva här.